

En Josep Lluís Pardell baixa de les terres del Segre portant-nos noves del castell de Gardeny i, amb ocasió de la visita a la seva ciutat natal, Barcelona, aprofita per contemplar la macroarquitectura característica de la capital catalana, que admira tot i que la seva predisposició al ciment no l'acabi de convèncer. En qualsevol cas, admirar no vol pas dir envejar: **"Cada obra té el seu context, i a mi ja m'està bé que el progrés urbà avanci per aquestes vies, a Barcelona; la gran construcció sempre vol dir progrés."**

Aquest llicenciat en Dret que ha dedicat mitja vida al món immobiliari, en canvi, és molt més crític amb la seva ciutat d'adopció: **"Lleida és petita, però el sòl està molt ben administrat i de manera neta; al tema habitatge li dono molt bona nota. Ara bé, pel que fa a la vessant més cultural -tot i l'auditori de nova construcció-, el consistori hi hauria de fer alguna cosa urgent. Que es presenti com a fet extraordinari un nou complex amb un McDonald's i quatre sales de cinema fa riure! Per sort, ara tenim el magnífic castell de Gardeny en vies de conversió cap a una zona lúdica o cultural. D'idees n'hi ha tantes que potser mancaran els mitjans."**

En Josep Lluís afegeix que el nucli antic ha estat durant anys negligit i se l'ha deixat arribar a un grau de deteriorament inadmissible: **"Avui l'ajuntament s'esmerça a rehabilitar-hi façanes; més que res, però, cal dignificar el barri després de tant de temps de desgràcia acumulada."** El nostre protagonista és un home de paraules fermes i amb un do de la comunicació envejable. Aquest temperament, ferm i bonhomíós alhora, segur que l'ha ajudat molt en la seva trajectòria professional.

La primera feina la va tenir a Fusa, més tard a Confort, però una empresa a les Balears el va fitxar i el va iniciar en el sector de l'habitatge turístic. Ara fa quinze anys que va fer cap a Lleida, i la bona tasca desenvolupada en una de les empreses punteres del sector li va permetre obrir la seva pròpia oficina tot just fa quatre anys: **"Tot i que obrir un negoci quan el sector no va bé sembla un disbarat, és en els moments dolents quan més es valora el professional. Quan és època de vaques grasses el negoci no té cap interès, com ara, que més aviat ens preparem per a quan d'aquí a poc s'acabi aquest estiu fictici que estem passant."**

Aquesta, segons en Josep Lluís, és la part més psicològica del sector, deixar-se dur per uns índexs econòmics que ratllen l'eufòria, **"i quan la borsa baixa, la totxana s'apuja. Sempre és així. Tanmateix, no cal ser endeví per veure què passarà. Les quatre nocions de demografia ens indiquen que hi ha molta més oferta que no pas demanda, i l'habitatge no és pas un article de luxe sinó una necessitat. Això és el que passa quan es vol prémer massa l'accelerador"**.

Les paraules del nostre protagonista no deixen lloc a cap dubte; també en els millors moments cal tocar de peus a terra. Realisme i un bon coneixement de fons són les bases per als arguments d'aquest professional: **"No cal que ens enganyem, Espanya ha estat sempre una economia desordenada i basada en l'ingeni. El qui ha fet negoci ho ha fet seguint la intuïció, i tot i els bons resultats que**

es poden obtenir, a la llarga l'economia ha de ser rigorosament planificada i desenvolupada, sobretot avui que marca les pautes més que mai."

En Josep Lluís està convençut que el mètode i la rigorositat no fallen, **"i també cal que no confonguem economia i política, que cada cop són més el mateix; els polítics són perennes però els tècnics no. Per sort els polítics ja han aconseguit que cada cop se'ls faci menys cas, i per això anem cap a millor. Si ens creguéssim les barbaritats que arriben a dir ningú no invertiria"**. Després d'aquesta classe magistral hem de creure que l'èxit d'Àrea Immobiliària Lleida no ha estat sort, sinó més aviat el fruit de tot un plantejament rigorós i correcte des de la mateixa base.

Així les coses, li preguntem si són així totes les agències immobiliàries que proliferen avui dia arreu, i aquesta és la seva resposta: **"Tot i que ens pugui semblar millora de qualitat, a la llarga aquest fenomen portarà conseqüències negatives. De primer poca professionalitat que no afavoreix gens els qui realment vivim del sector; mala informació vers el client, amb la consegüent fama i negativitat per als del ram, i finalment una desorientació del públic, que ve donada per massa disparitat d'opinions. Ni per als qui ens hi dediquem ni per al client, això no pot ser bo."**

La sinceritat del nostre interlocutor esborrona i de segur que no passa inadvertida al client: **"Comprar una llar només es fa un o dos cops a la vida, i no ens ho podem prendre a broma. Per desgràcia en aquesta professió hi ha molta façana i poca preparació. No cal un gran desplegament per dedicar-s'hi; som intermediaris, no fabricants, i una gran agència desvirtua el sector en perdre proximitat amb el client. Per això al despatx som sis, quatre senyores, un senyor i jo mateix."**

La base teòrica d'en Josep Lluís sembla més il·lustrativa d'una gran empresa que no d'un despatxet; ja se sap, però, que al pot petit hi ha la bona confitura: **"Jo això no ho canviaria per res; a Barcelona seria un agent de la propietat immobiliària més, mentre que a Lleida sóc diferent. A les terres del Segre valorem la qualitat de vida. El ritme de Barcelona, els telèfons mòbils i els executius no m'impressionen; es pot fer molta més feina sent d'una altra manera. I no us penséssiu pas que viure a Lleida vol dir moure's al ralenti!"**

Res més lluny de la realitat. La capital del Segrià, tot i la seva manca d'indústria, gaudeix d'una situació geogràfica privilegiada i és una comunitat agrària pionera. Cooperatives, associacionisme, tecnologia, tot és a punt per donar la benvinguda al futur: **"La immobiliària, en certa manera, recull aquest tarannà. Lleida sempre ha defensat la terra, i amb això l'economia i la identitat pròpies."**

El propietari d'Àrea Immobiliària Lleida és un empresari satisfet, agraït d'haver treballat i après de persones com el senyor Ramon Torner, del grup Confort; feliç de comptar amb una senyora com la Rosa Maria Curcó; i orgullós de tenir col·laboradors i col·laboradores com els seus. Cada ciutat catalana hauria de tenir professionals tan fermes com en Josep Lluís; Lleida té la sort d'haver-lo enamorat.

Josep Lluís Pardell – Lleida (el Segrià)